

**REAKSI KESATUAN PERSEKUTUAN GURU-GURU MELAYU SEMENANJUNG
DAN DONG JIAO ZONG TERHADAP LAPORAN BARNES 1950**

**THE FEDERAL UNION OF PENINSULAR MALAY TEACHERS AND DONG
JIAO ZONG REACTIONS TOWARDS THE 1950 BARNES REPORT**

Morni Hanim Salleh

Mohd Samsudin

Suffian Mansor

Universiti Kebangsaan Malaysia (UKM)

Abstrak

Artikel ini membincangkan reaksi Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS) dan Dong Jiao Zong (DJZ) terhadap Laporan Barnes 1950. Selepas tamat Perang Dunia Kedua, orang-orang Melayu semakin sedar bahawa dengan mengukuhkan pendidikan dapat menyelesaikan pelbagai masalah sosioekonomi bangsa mereka. Manakala orang-orang Cina dan India yang tinggal sebagai imigran telah mengubah pandangan dan berkeinginan untuk bermastautin di Tanah Melayu. Maka timbul gelombang aspirasi dan sentimen pelbagai kaum yang bercanggah dengan pendidikan yang sedia ada. Oleh itu pada tahun 1950, Laporan Barnes telah diperkenalkan bertujuan untuk menyiasat kedudukan dan memperbaiki pendidikan orang Melayu serta membentuk satu sistem pendidikan untuk semua kaum. Walau bagaimanapun, laporan ini telah menerima tentangan daripada KPGMS dan DJZ apabila dikemukakan kerana tidak memenuhi kehendak organisasi tersebut. Permasalahan pokok kajian ini menumpukan kepada reaksi Kesatuan Persekutuan Guru-Guru Melayu Semenanjung dan Dong Jiao Zong terhadap Laporan Barnes 1950 sebagai salah satu medium yang menjadi suara rakyat dalam menyampaikan hasrat untuk memperkasakan dan memberikan impak kepada pendidikan di Tanah Melayu. Justeru, objektif kajian adalah untuk menganalisis reaksi dengan meneliti tuntutan dan strategik KPGMS dan DJZ terhadap Laporan Barnes. Hasil kajian mendapati, KPGMS dan DJZ tidak bersetuju dan menolak perkara-perkara yang terdapat dalam Laporan Barnes seperti mewujudkan sekolah kebangsaan yang menggunakan bahasa pengantar bahasa Inggeris atau bahasa Melayu dan pembubaran sekolah vernakular Melayu, Cina dan India. Sebagai pertubuhan yang mewakili kumpulan masing-masing, KPGMS dan DJZ sebenarnya telah berjaya menghalang perkembangan Laporan Barnes. Kajian ini menggunakan kaedah kajian sejarah yang memberikan tumpuan terhadap rekod dan dokumen KPGMS dan DJZ.

Kata Kunci: Sejarah Pendidikan Malaysia, Laporan Barnes, Bahasa Ibunda, Organisasi Bukan Kerajaan

Abstract

This article discusses the reactions of the Federation of Malay Peninsular Malaysia (KPGMS) and Dong Jiao Zong (DJZ) reactions to the Barnes Report 1950. After the Second World War, the Malays were aware that by strengthening education they were able to solve their socio-economic problems. While the Chinese and Indians living as immigrants have changed their view and are eager to live in Malaya. There was a wave of aspirations and multiracial sentiments that conflicted with existing education.

Thus, in 1950, the Barnes Report was introduced to investigate the position and improve the education of the Malays and form an educational system for all races. However, this report has received opposition from KPGMS and DJZ when submitted for failing to meet the requirements of the organization. The subject matter of this study focuses on the reactions of the Federation of Malay Teachers Federation of the Peninsular and Dong Jiao Zong to the Barnes Report 1950 as one of the mediums in the voice of the people in delivering a desire to empower and impact education in Malaya. Hence, the objective of the study is to analyze the reaction by examining the KPGMS and DJZ's demands and strategic responses to the Barnes Report. The findings show that KPGMS and DJZ do not agree and reject the issues contained in the Barnes Report such as establishing a national school using the medium of English or Malay language and the dissolution of the Malay, Chinese and Indian vernacular schools. As organizations representing their respective groups, KPGMS and DJZ have actually succeeded in preventing the development of the Barnes Report. This study uses a history study method that focuses on KPGMS and DJZ records and documents.

Keywords: *Malaysian Education History, Barnes Report, Mother Tongue, Non-Governmental Organization (NGO)*

Pengenalan

“Satu sistem pendidikan tidak boleh menjadi statik dalam sesuatu masa tetapi ianya mesti berubah dan berkembang dengan peredaran zaman.”¹ Hasil kajian mendapati bahawa berlaku perkembangan yang amat pesat dalam pendidikan di Malaysia selepas sahaja merdeka. Perkembangan ini dapat dilihat antaranya daripada sudut perubahan pembentukan dasar-dasar dalam bidang pendidikan. Perubahan-perubahan dalam pendidikan berlaku amat drastik kerana sesebuah sistem dalam kehidupan manusia amat berkaitan rapat dengan pembentukan kemahiran, perkembangan ilmu, kerohanian dan jasmani manusia.

Peningkatan penghijrahan masyarakat imigran di Tanah Melayu, terutamanya di penghujung abad ke-19 dan awal abad ke-20 bukan sahaja meningkatkan bilangan pertubuhan-pertubuhan masyarakat imigran tetapi juga mendorong kepada perkembangan penubuhan organisasi tempatan (Melayu). Penguasaan imigran dalam sektor ekonomi dan pendidikan telah mendatangkan pelbagai impak sosial, khususnya kesedaran keciciran dalam pelbagai bidang kepada masyarakat tempatan. Faktor ini dan perkembangan lain telah mendorong kepada penubuhan *Non-Governmental Organization* (NGO) dalam kalangan masyarakat tempatan pada ketika itu. Sejarah penubuhan NGO pendidikan seperti Kesatuan Guru-guru Wanita Melayu Johor (1929), Kesatuan Persekutuan Guru-Guru Melayu Semenanjung (1946), Gabungan Pelajar Melayu Semenanjung (1948) dan Persatuan Sejarah Malaysia (1953), telah wujud sebelum merdeka lagi. Pertubuhan ini bertindak sebagai pejuang pendidikan orang Melayu. Begitu juga dalam kalangan kaum-kaum yang lain, terdapat beberapa gerakan sosial seperti yang dilakukan oleh Jiao Zong (Gabungan Persatuan Guru-guru Sekolah Cina Malaysia, 1951), Dong Zong (Persekutuan Persatuan Lembaga-Lembaga Pengurus Sekolah Cina Malaysia, 1954) yang kemudiannya bergabung membentuk Dong Jiao Zong.

Manakala bagi NGO kaum India pula, persatuan-persatuan imigran etnik India juga telah bergabung bagi membentuk *Central India of Association* (1936), gerakan Appar Sava Sanggam² dan Persatuan Orang Tamil SeMalaya (1939). Antara organisasi ini, ada yang telah mencetuskan fenomena terutama dalam hak penerimaan pendidikan daripada segi bahasa, budaya dan sebagainya. Bahkan perkara ini semakin

rancak selepas sahaja negara mencapai kemerdekaan. Penglibatan organisasi ini mulai dikesan apabila reformasi dasar pendidikan telah berlaku, tambahan pula selepas Perang Dunia Kedua, telah timbul gelombang aspirasi dan sentimen pelbagai kaum yang bercanggah dengan sistem pendidikan. Antaranya orang Melayu mula mendesak supaya kerajaan memperbaiki mutu pendidikan di sekolah-sekolah serta menambah peluang bagi melanjutkan pelajaran.

Untuk artikel ini, NGO didefinisikan sebagai sebuah pertubuhan sukarela yang bertujuan membela kepentingan masyarakat, tanpa keganasan, tidak mengaut keuntungan dan tidak bermaksud menduduki jawatan-jawatan kerajaan. Oleh yang demikian, NGO yang dipilih (KPGMS dan Dong Jiao Zong) merupakan organisasi yang signifikan terhadap pendidikan pada masa itu. Malahan organisasi ini, memang memberi reaksi secara langsung terhadap Laporan Barnes yang dikemukakan sebagai garis panduan pendidikan yang diimplementasikan oleh kerajaan British terhadap penduduk di Tanah Melayu.

Perkembangan Awal Sistem Pendidikan di Tanah Melayu

Sebelum berlakunya kemerdekaan di Tanah Melayu sistem pendidikan di negara ini masih lagi berpecah dan berlaku perbezaan kaum dalam kalangan masyarakat Malaysia. Pada masa tersebut wujud lima jenis sistem persekolahan iaitu sekolah agama, sekolah Melayu, sekolah Cina, sekolah Tamil dan sekolah Inggeris.³ Manakala lokasi setiap sekolah tersebut terpisah antara satu sama lain, sekolah-sekolah Melayu di desa, sekolah India di ladang, dan sekolah Cina di kawasan perlombongan. Seterusnya bahasa pengantar setiap sekolah juga berbeza. Perkara ini telah menjejaskan perpaduan rakyat di Tanah Melayu. Keadaan ini menunjukkan tidak akan berlaku interaksi antara pelajar-pelajar Melayu, Cina dan India. Lantaran itu perpaduan tidak dapat dipupuk dalam kalangan pelbagai kaum. Dapatlah dirumuskan bahawa sebelum berlakunya kemerdekaan pihak British tidak berminat untuk membangunkan rakyat di Tanah Melayu pada ketika itu, mereka hanya berminat untuk memiliki hasil bumi di Tanah Melayu. Selain itu, pihak British juga membiarkan sahaja sekolah-sekolah ini ditubuhkan berdasarkan kurikulum yang pelbagai jenis dan membiarkan wujudnya perbezaan perkauman. Pihak British juga tidak pernah berusaha untuk mewujudkan satu sistem pendidikan tunggal yang boleh memupuk perpaduan kaum dalam kalangan rakyat Tanah Melayu.

Namun apabila Perang Dunia Kedua berakhir pada 1945, satu penyusunan semula sistem pelajaran telah dilakukan bertujuan untuk menyatukan tiga kaum bagi membentuk satu bangsa umum yang tunggal. H. Davies⁴ menegaskan perlu ada satu sistem pelajaran bersama untuk masyarakat Tanah Melayu. Pada tahun 1949, suatu Jawatankuasa Pusat Penasihat Pelajaran telah ditubuhkan untuk mengkaji dan menasihati kerajaan berkenaan polisi-polisi am dan dasar luas yang perlu diikuti dalam pendidikan.⁵ Berakhirnya Perang Dunia Kedua juga, telah menyebabkan kemunculan semangat nasionalis dalam kalangan orang Melayu untuk menuntut kemerdekaan daripada kerajaan British di England. Orang Melayu mula menyedari pihak British telah kalah dalam peperangan dengan tentera Jepun. Malahan tindakan gerila komunis Cina yang mahu mengambil kuasa pemerintah daripada British menyebabkan orang Melayu semakin bersemangat untuk mempertahankan Tanah Melayu. Turut berjuang ialah pejuang pendidikan Melayu yang mahukan kepentingan pendidikan anak Melayu dan bahasa Melayu tidak dipinggirkan. Akur dengan tekanan nasionalisme Melayu dan gerakan demokrasi antarabangsa, kerajaan British telah menubuhkan Jawatankuasa mengenai Pendidikan Melayu yang terdiri daripada 13 orang: lapan orang Melayu dan

lima orang British pada tahun 1950 yang dipengerusikan oleh L.J. Barnes⁶, Pengarah Latihan Sosial dari Oxford University, England. Kewujudan Jawatankuasa Barnes disebabkan untuk menyelidik kemunduran pelajaran orang-orang Melayu seterusnya membuat perakuan-perakuan bagi memperbaiki pendidikan orang Melayu⁷.

Laporan Barnes 1950

Jawatankuasa Barnes telah mengkaji beberapa sistem pelajaran sekolah-sekolah Melayu antaranya, cara pemilihan penuntut-penuntut untuk memasuki Maktab Latihan Melayu, kandungan bidang pelajaran maktab-maktab Melayu, cara-cara yang diperlukan untuk meningkatkan taraf pelajaran murid-murid Melayu dan langkah-langkah yang diperlukan untuk memajukan pelajaran murid-murid Melayu dalam bahasa Inggeris. Terdapat beberapa cadangan di dalam Laporan Barnes, iaitu matlamat pendidikan dasar hendaklah membentuk satu rupa bangsa yang berasaskan pelbagai kaum. Sekolah-sekolah vernakular Melayu, Cina dan Tamil hendaklah dibubarkan dan diganti dengan satu jenis sekolah sahaja, iaitu sekolah kebangsaan. Laporan ini tidak memberikan sebarang pengiktirafan kepada sekolah vernakular Cina dan Tamil sebagai salah satu komponen dalam sistem pendidikan kebangsaan. Sekolah kebangsaan hanya menggunakan bahasa Melayu atau Inggeris sebagai bahasa pengantar.⁸ Di sekolah kebangsaan ini, kedudukan bahasa ibunda kumpulan etnik lain diturunkan ke taraf bahasa asing dan hanya diajar sebagai satu mata pelajaran sahaja. Setelah tamat pendidikan dasar, murid-murid boleh meneruskan pelajaran mereka ke peringkat menengah dengan menggunakan bahasa Inggeris sebagai bahasa pengantar. Sekolah kebangsaan harus ditadbir dan dibiayai bersama Penguasa Pelajaran Setempat dan kerajaan Persekutuan.⁹

Penyata ini digelar sebagai “satu dokumen pelajaran yang paling revolusioner sekali pernah diterbitkan di negara ini”.¹⁰ Isi kandungan yang terdapat dalam Laporan Barnes dapat dirumuskan bahawa waktu persekolahan di peringkat rendah adalah medium yang sesuai bagi mewujudkan perpaduan dalam kalangan masyarakat. Oleh itu, sewajarnya perlu digunakan kesempatan tersebut secara bersungguh-sungguh untuk membina satu bangsa di Tanah Melayu. Jawatankuasa ini memikirkan perlunya ada satu sekolah kerakyatan dan sekolah yang dapat membangunkan bangsa, maka perlu ada satu sistem pelajaran yang betul-betul bercorak nasional. Oleh itu, dicadangkan penubuhan satu sistem sekolah rendah, dibuka kepada murid-murid semua bangsa dan diajar oleh guru-guru yang tidak mengira bangsanya, selain pertimbangan bahawa mereka itu mestilah layak dan merupakan rakyat Persekutuan.

Hasil Laporan Barnes

Penyata Barnes mendapat pelbagai tindak balas daripada masyarakat di Tanah Melayu. Antaranya ialah, Kesatuan Guru-Guru Melayu yang bersikap amat tegas¹¹ dalam perkara ini, prinsip yang menyatakan bahawa bahasa Melayu dan bahasa Inggeris adalah bahasa rasmi Persekutuan, maka sewajarnya bahasa Melayu mendapat taraf dan layanan yang sama dengan bahasa Inggeris di semua peringkat persekolahan. Namun itu tidak dijemakan dalam Laporan Barnes. Selain itu juga laporan ini, mencetus penentangan yang hebat terutamanya masyarakat Cina yang menganggap sebagai satu percubaan bagi menindas dan menghapuskan bahasa dan kebudayaan mereka. Malah Cheesemen¹² yang berkhidmat selama 41 tahun dalam bidang pelajaran turut membidas

kerana pengajaran dua bahasa asing (Melayu dan Inggeris) yang disifatkan sebagai “beban tak ter pikul” bagi anak-anak Melayu yang berumur enam tahun.¹³ Maka laporan ini menerima kritikan dan dicap sebagai dokumen *Anglo-Malay*, yang menyuarakan bukan hasrat dan cita-cita semua bangsa di Tanah Melayu, tetapi cuma hasrat dan cita-cita nasionalistik orang Melayu yang mendapat sokongan British. Ironinya, apabila penyata Barnes ini dikemukakan orang Melayu juga, turut tidak bersetuju dan ada yang menentangnya.¹⁴

Berdasarkan cadangan-cadangan Barnes, jelas bahawa Jawatankuasa yang diwujudkan telah terkeluar daripada landasan mandatnya yang sebenar, iaitu memberi perhatian semata-mata kepada kelemahan dan kekurangan persekolahan Melayu dan kesannya menyebabkan banyak timbul perasaan kurang puas hati. Sebagai mana kata Ho Seng Ong:

“...dalam mengkaji tuntutan-tuntutan pelajaran sesuatu kaum di Tanah Melayu, kajian itu tidak akan bermakna jika tidak dibuat juga pertimbangan-pertimbangan kepada kaum-kaum lain.”¹⁵

Namun berbeza pula dengan pandangan pihak UMNO yang menyuarakan sokongan padu kepada Laporan Barnes. Dato’ Abdul Razak berpendapat bahawa tidak sesiapa pun yang harus mempertikaikan penggunaan bahasa rasmi sebagai bahasa pengantar di sekolah kebangsaan kerana “Perjanjian Persekutuan 1948 menetapkan bahawa bahasa Melayu dan bahasa Inggeris harus dijadikan sebagai bahasa rasmi negara”.¹⁶ Malah Tunku Abdul Rahman pula menyeru kerajaan British supaya melaksanakan perakuan laporan tersebut secepat mungkin. Dalam tahun 1951 Sir Henry Gurney, yang merupakan Pesuruhjaya Tinggi pada masa itu, telah melantik Jawatankuasa kedua untuk mengkaji berkenaan pelajaran Cina di Tanah Melayu. Akhirnya Laporan Barnes tidak dapat diteruskan oleh kerajaan British kerana mendapat tentangan dalam kalangan masyarakat Cina dan sebuah Jawatankuasa Fenn-Wu ditubuhkan pada tahun 1951 bagi menjawab desakan masyarakat Cina.

Rumusannya Laporan Barnes adalah cubaan pihak British untuk menyatukan masyarakat Tanah Melayu yang pelbagai kaum melalui pendidikan dengan menggunakan bahasa Inggeris atau bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar. Ini adalah sebagai salah satu persediaan untuk Tanah Melayu berkerajaan sendiri. Namun usaha ini tidak kesampaian dan telah menerima tentangan yang hebat.

Namun berbeza pula dengan pandangan pihak UMNO yang menyuarakan sokongan padu kepada Laporan Barnes. Dato’ Abdul Razak berpendapat bahawa tidak sesiapa pun yang harus mempertikaikan penggunaan bahasa rasmi sebagai bahasa pengantar di sekolah kebangsaan kerana “Perjanjian Persekutuan 1948 menetapkan bahawa bahasa Melayu dan bahasa Inggeris harus dijadikan sebagai bahasa rasmi negara”.¹⁶ Malah Tunku Abdul Rahman pula menyeru kerajaan British supaya melaksanakan perakuan laporan tersebut secepat mungkin. Dalam tahun 1951 Sir Henry Gurney, yang merupakan Pesuruhjaya Tinggi pada masa itu, telah melantik Jawatankuasa kedua untuk mengkaji berkenaan pelajaran Cina di Tanah Melayu. Akhirnya Laporan Barnes tidak dapat diteruskan oleh kerajaan British kerana mendapat tentangan dalam kalangan masyarakat Cina dan sebuah Jawatankuasa Fenn-Wu ditubuhkan pada tahun 1951 bagi menjawab desakan masyarakat Cina.

Rumusannya Laporan Barnes adalah cubaan pihak British untuk menyatukan masyarakat Tanah Melayu yang pelbagai kaum melalui pendidikan dengan menggunakan bahasa Inggeris atau bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar. Ini adalah sebagai salah satu persediaan untuk Tanah Melayu berkerajaan sendiri. Namun usaha ini tidak kesampaian dan telah menerima tentangan yang hebat.

Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS) dan Reaksi Terhadap Laporan Barnes

Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS) merupakan gabungan persatuan guru dari negeri-negeri Melayu yang bergabung dan membentuk satu pertubuhan besar pada 11 April 1946. Pada tahun 1954, pertubuhan ini ditukar namanya kepada Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Persekutuan Tanah Melayu (KPGMPTM).¹⁷ Seterusnya pada tahun 1968 pula ditukar menjadi Kesatuan Guru-guru Melayu Malaysia Barat (KGMMB).¹⁸ Walaupun nama pertubuhan bertukar sebanyak tiga kali, namun dasar berjuang dan matlamat adalah sama.¹⁹ Negeri Pulau Pinang merupakan pelopor kepada penubuhan persatuan guru di Tanah Melayu. Selepas Pulau Pinang menubuhkan persatuan Guru-guru Melayu Pulau Pinang dan Jajahan (PGMPPJ) pada 3 September 1920, beberapa buah negeri lain juga mengikuti jejak langkahnya. Mulai 1921 negeri-negeri lain seperti Selangor, Melaka dan Negeri Sembilan telah menubuhkan persatuan guru. Perak juga telah menubuhkan persatuan guru pada tahun yang sama dengan membentuk Persatuan Guru Melayu Kuala Kangsar, Persatuan Guru Melayu Perak Utara dan Selatan. Usaha ini diikuti oleh semua negeri Melayu termasuk Singapura.

Usaha menyatukan Persatuan Guru Melayu bermula dengan inisiatif Persatuan Guru Melayu Selangor (PGMS) dan Persatuan Guru Melayu Negeri Sembilan (PGMNS). PGMS telah memuatkan berita mengenai gabungan di dalam surat khabar manakala PGMS menghantar surat kepada persatuan guru di seluruh Tanah Melayu. Akhirnya usaha ini telah berjaya mengumpulkan 14 buah pertubuhan Melayu bergabung terdiri daripada Kedah, Perlis, Pulau Pinang, Perak Utara, Kuala Kangsar, Perak Selatan, Selangor, Negeri Sembilan, Johor, Pahang, Kelantan, Terengganu, Melaka dan Singapura. Gabungan yang berjumlah 14 buah berkurangan kepada 11 buah, apabila Perak menjadi satu gabungan dan Singapura keluar pada 27 April 1947 kerana berdaftar di bawah kesatuan sekerja.²⁰ Wakil-wakil dari Persatuan Guru Melayu telah berhimpun di Kelab Sultan Sulaiman, Kampung Baru, Selangor dengan dirasmikan oleh Pendeta Za'ba, maka pada 11 April 1946 tertubuhlah KPGMS.²¹

Yang Dipertua KPGMS pertama dilantik oleh wakil-wakil Persatuan Guru Melayu ialah Cikgu Yassin Maamor, namun begitu beliau hanya memegang tampuk pengurusan sekitar empat bulan sahaja. Seterusnya tempatnya diganti oleh Cikgu Abdul Rahman Hj Said dari Singapura. Sehingga tahun 1963, keanggotaan KPGMS mencapai 12,000 orang dan merupakan persatuan guru yang disegani dan dihormati.²² Perkara-perkara yang diperjuangkan oleh KPGMS boleh dibahagikan kepada tiga perkara utama iaitu pendidikan Melayu, bahasa Melayu dan isu gaji guru-guru Melayu. Perkara ini terkandung dalam Majalah Guru yang berbunyi:

“...perjuangan KPGMS adalah terbahagi dengan tiga saluran iaitu memperjuangkan bahasa Melayu supaya diterima menjadi bahasa yang terkemuka di Semenanjung Tanah Melayu dan memperjuangkan sehingga tersusun satu tingkatan Sekolah Melayu yang membolehkan penuntutnya melanjutkan pelajaran sehingga ke universiti...dan yang ketiga memperjuangkan nasib diri sendiri iaitu kedudukan dan pendapat serta lain-lain yang berhubung dengan hidup secara manusia yang sepatutnya sebagai seorang pendidik.”²³

KPGMS telah menyusun beberapa langkah dan ketetapan antaranya mendesak kerajaan agar mengangkat darjah sekolah-sekolah Melayu hingga darjah

sembilan. Bahasa Inggeris dijadikan pelajaran tambahan bermula dari darjah tiga. Mendesak kerajaan menaik taraf buku-buku dan pelajaran di sekolah-sekolah Melayu. Menghantar permohonan kenaikan gaji guru-guru Melayu kepada pihak kerajaan. Memperjuangkan gaji yang sama antara guru lelaki dan perempuan. Meminta kerajaan supaya meninggikan taraf guru-guru Melayu dan mendesak kerajaan mengadakan Lembaga Persuratan Agung dan Lembaga Persuratan Negeri.²⁴

Perjuangan yang teguh dan konsisten terhadap pihak pemerintah, telah menyebabkan KPGMS mampu menjadi kumpulan pendesak apabila Laporan Barnes dikemukakan, KPGMS mendapati kandungan Laporan Barnes amat tersasar daripada kehendak KPGMS ketika mencadangkan sistem pendidikan untuk orang Melayu pada tahun 1947.²⁵ Malah boleh dikatakan amat bertentangan dan telah mengecewakan pihak KPGMS, tambahan kehendak KPGMS yang mahukan bahasa Melayu dijadikan bahasa pengantar utama bermula dari peringkat rendah hingga ke universiti turut tidak dipenuhi. Sebaliknya cadangan Barnes telah menafikan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar utama dalam sistem pendidikan. Walaupun dalam Perlembagaan Persekutuan ada menjelaskan dengan terperinci bahawa bahasa Melayu telah diangkat sebagai bahasa kebangsaan, namun bahasa-bahasa kaum lain bebas digunakan, diajari dan dipelajari.²⁶

Kandungan Barnes telah menyatakan penggunaan bahasa Melayu hanya di peringkat rendah sahaja, malah penggunaan bahasa Melayu di peringkat sekolah rendah semakin dikurangkan iaitu hanya hingga darjah enam sahaja. Peringkat sekolah menengah tidak ada dinyatakan secara khusus penggunaan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar atau diajar sebagai satu mata pelajaran yang mustahak dan wajib. KPGMS merasakan penggunaan bahasa Melayu di sekolah-sekolah tidak tersusun dan tidak dijelmakan dalam sistem persekolahan. Ini akan membantutkan perkembangan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar di sekolah-sekolah dan sebagai bahasa Kebangsaan untuk semua masyarakat di Tanah Melayu..

KPGMS juga mempersoalkan cadangan Barnes yang hanya menyalurkan 20 peratus murid-murid darjah tiga yang terpilih memasuki sekolah "*Central School*" yang menggunakan bahasa Inggeris sebagai bahasa pengantar. Seterusnya murid-murid akan dilanjutkan pendidikan ke jurusan vokasional atau jurusan akademik apabila berjaya dalam peperiksaan yang diadakan berdasarkan peringkat-peringkat tertentu. Sebanyak 80 peratus murid yang tidak terpilih akan mengalami nasib yang sama mengikuti sistem pendidikan yang diamalkan dan menamatkan pendidikan setakat sekolah rendah darjah empat, lima atau enam sahaja. Mereka tidak berpeluang melanjutkan pendidikan ke darjah tujuh sebagaimana yang sedang dijalankan. KPGMS juga memandangkan isu kewujudan "*Central School*" menjauhkan lagi jurang pendidikan masyarakat Melayu kerana pastinya "*Central School*" di tempatkan di bandar-bandar besar, ini menimbulkan kesulitan kepada masyarakat Melayu untuk menghantar anak-anak mereka dan melibatkan perbelanjaan yang besar. Perkara lain yang tidak dipersetujui oleh KPGMS ialah tidak ada penyataan yang jelas dalam laporan ini dari segi kemasukan kanak-kanak ke sekolah. Oleh yang demikian sudah pastinya, sekolah-sekolah Inggeris akan dibina di bandar-bandar yang dipenuhi oleh kaum Cina dan lain-lain kaum. Manakala sekolah-sekolah Melayu akan dibina di kampung-kampung akan dipenuhi oleh anak-anak Melayu dengan kualiti pembelajarannya yang masih lagi rendah dan kurang pelbagai keperluan. Jelas menunjukkan bahawa KPGMS banyak mempersoalkan Laporan Barnes dan juga bersikap amat kritikal dengan tindakan British yang tidak menunjukkan kesungguhan untuk memartabatkan bahasa Melayu agar menjadi bahasa utama di Tanah Melayu.

Tuntutan Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS)

“Maka dengan sebab penyata jawatankuasa Barnes itu mengandungi hampir-hampir sangat sesuai bagi faedah anak-anak negeri ini maka KPGMS telah menerimanya dengan syarat ada sedikit pindaan.”²⁷

Secara umumnya KPGMS agak hampa apabila Laporan Barnes dikemukakan kerana terdapat intisari dalam penyata tersebut tidak memenuhi keinginan dan hasrat pihak mereka. Namun tidaklah digambarkan secara nyata kehampaan tersebut kerana boleh mengundang pandangan serong pihak kerajaan kepada KPGMS, maka KPGMS berbuat seolah-olah menerima cadangan tersebut dengan beberapa pindaan akan dilakukan. Terdapat enam perkara yang dituntut oleh KPGMS sekiranya pihak kerajaan mahu melaksanakan kandungan yang terdapat dalam Barnes iaitu, kelulusan untuk mendapatkan *Schools Certificate*, mesti lulus dalam bahasa Melayu dan Inggeris. Sekolah Kebangsaan mestilah terbuka kepada rakyat Persekutuan dan percuma dari umur 5 tahun hingga 16 tahun serta dibangunkan di tempat yang ramai orang-orang Melayu. Kerajaan Persekutuan Tanah Melayu hendaklah segera menyusun peringkat persekolahan orang-orang Melayu hingga membolehkan pelajar menuntut hingga ke peringkat universiti. Pelajaran percuma hendaklah diberikan kepada sekolah-sekolah Melayu sahaja. Selain itu, pusat-pusat latihan guru hendaklah diadakan di dalam negeri sahaja. Pihak kerajaan juga hendaklah mengadakan satu institusi bagi menyediakan buku-buku untuk kegunaan sekolah-sekolah Melayu.²⁸

Tuntutan yang dilakukan oleh KPGMS berkisar tentang pembelaan dan peluang pendidikan orang Melayu yang masih tidak dipenuhi oleh pihak British. Malah penggunaan bahasa Melayu juga masih kabur dan tidak didaulatkan dengan sepatutnya, menyebabkan KPGMS berasa perlu disuarakan kehendak sebenar orang Melayu pada waktu itu. Namun, jelas bahawa tindakan KPGMS yang menerima cadangan Barnes tetapi bersyarat menunjukkan sebenarnya mereka tegas dan berani dalam memperjuangkan matlamat pendidikan terutama berkaitan isu bahasa dan pendidikan anak-anak Melayu. Walaupun pada masa itu, KPGMS baru sahaja berusia empat tahun lebih tetapi kematangan pertubuhan ini telah digambarkan berdasarkan tindakan-tindakan mereka.

Strategi dan Kaedah Perjuangan Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS)

Laporan Barnes telah dikritik oleh KPGMS kerana telah merendah-rendahkan bahasa Melayu dan mengecilkan pencapaian pelajar-pelajar sekolah Melayu.²⁹ Namun demikian, KPGMS hanya menggunakan pendekatan diplomasi untuk menyuarakan pandangan, KPGMS telah bertindak mengadakan perbincangan bersama-sama ahli pertubuhan dan mengeluarkan kenyataan bertulis di *Mujallah Guru*.³⁰ Antara perkara yang telah dinyatakan adalah rasa tidak puas hati terhadap kandungan Laporan Barnes dan beberapa tuntutan bersesuaian dengan matlamat pertubuhan ini harus dilakukan oleh kerajaan British. Selain itu, pertubuhan ini telah menghantar penyata bertarikh 9 November 1951³¹ kepada pihak kerajaan British untuk melakukan beberapa pindaan berkaitan kandungan laporan Barnes. Tindakan mengenakan syarat sekiranya ingin melaksanakan Laporan Barnes, memperlihatkan KPGMS sangat serius dengan matlamatnya. Perencanaan yang dilakukan oleh organisasi ini dalam menyelesaikan isu-isu pendidikan dilakukan secara berhati-hati. Ini kerana ahli-ahli KPGMS adalah

terdiri daripada golongan pendidikan yang menerima gaji daripada pihak kerajaan British. Oleh itu, mereka perlu untuk menjaga kebajikan ahli-ahli yang lain agar tidak menerima musibah daripada tindakan KPGMS.

Keberkesanan Perjuangan Kesatuan Persekutuan Guru-guru Melayu Semenanjung (KPGMS)

Bertitik tolak daripada reaksi KPGMS terhadap Laporan Barnes, akhirnya Laporan Jawatankuasa Khas dibentangkan di Majlis Perundangan Persekutuan dan diluluskan pada September 1951 dan kemudiannya dikuatkuasakan sebagai Ordinan Pelajaran 1952. Pihak KPGMS telah mengambil peluang dengan menghantar satu memorandum untuk terlibat sama dalam kajian jawatankuasa tersebut, malahan organisasi dan orang-orang perseorangan yang lain turut terlibat bersama-sama untuk memberi pandangan dan penambahbaikan dalam kandungan dasar pendidikan untuk semua masyarakat di Tanah Melayu.³² Akhirnya KPGMS telah terlibat bersama-sama dalam menterjemahkan kandungan Ordinan Pelajaran 1952. Tindakan pihak British yang memberi ruang dan peluang kepada KPGMS untuk terlibat sama merupakan pengiktirafan secara tidak langsung pihak British kepada organisasi ini, malah masyarakat Melayu juga mula menyedari peranan dan perjuangan KPGMS yang bertindak sebagai wakil suara orang Melayu dalam memberi pendapat dan pandangan berkaitan pendidikan. Selain itu, memperlihatkan usaha bersungguh-sungguh KPGMS untuk menjadikan bahasa Melayu sebagai bahasa rasmi agar memiliki taraf yang sama dengan bahasa Inggeris serta menaikkan taraf guru-guru sekolah Melayu.³³

Kemunculan Dong Jiao Zong (DJZ) dan Reaksi terhadap Laporan Barnes

Dong Jiao Zong merupakan gabungan nama singkatan bagi Jiao Zong (Gabungan Persatuan Guru-guru Sekolah Cina Malaysia, (1951) dan Dong Zong (Persekutuan Persatuan Lembaga-Lembaga Pengurus Sekolah Cina Malaysia, (1954). Penubuhan Jiao Zong adalah satu tindak balas daripada kemunculan Laporan Barnes yang dikemukakan oleh pentadbiran British. Pada 10 Jun 1951, satu Jawatankuasa Pendidikan Melayu yang dipimpin oleh L. J. Barnes, dalam Laporan kajian mereka yang dikenali sebagai "Laporan Barnes" telah mencadangkan kerajaan British menggantikan sekolah vernakular Cina dan Tamil kepada sekolah kebangsaan, di mana bahasa Inggeris dan bahasa Melayu dijadikan sebagai bahasa pengantar bagi semua sekolah vernakular tersebut.

Tokoh pendidikan Cina seperti Dato' Sim Mow Yu, Lim Lian Geok dan lain-lain telah mencadangkan penubuhan sebuah pertubuhan yang rasmi untuk mempertahankan pendidikan Cina. Hasil daripada usaha mereka, Jiao Zong telah ditubuhkan di Kuala Lumpur. Jiao Zong merupakan pertubuhan rasmi yang bertindak mempertahankan pendidikan ibunda di Tanah Melayu. Sepertimana yang dikatakan Jiao Zong telah menetapkan matlamatnya seperti menjalin hubungan pertalian guru-guru sekolah Cina di seluruh Malaysia, membela kebajikan mereka dan mengembangkan budaya Cina, mengkaji dan memajukan pendidikan serta menuntut kedudukan yang saksama di dalam pendidikan Cina tidak lupa juga kewarganegaraan kaum Cina.

Pada tahun 1958, di bawah pimpinan Lim Lian Geok, selaku pengerusi Jiao Zong, bangunan ibu pejabat Jiao Zong yang berlokasi di Jalan Batu (Batu Road)³⁴ telah dibina. Ini adalah usaha perjuangan pendidikan Cina mula melangkah ke arah yang lebih berorganisasi, sistematik dan teratur. Lim Lian Geok mengatakan bahawa dengan adanya bangunan Jiao Zong, "para pendidik Cina dapat bersatu padu buat selama-

lamanya, wawasan orang Cina mempertahankan budaya kaum dapat diteruskan kepada waris-warisnya, dan orang-orang Cina kemudian dapat memahami serta mengingat usaha-usaha orang dahulu dalam memperjuangkan hak kesamarataan bagi kedudukan pendidikan Cina.”³⁵ Jiao Zong telah mempunyai 43 buah ahli persatuan yang terdiri daripada guru-guru sekolah rendah Cina dan sekolah persendirian Cina.

Tay Lian Soo³⁶ menggambarkan bahawa guru bagaikan jiwa kepada sekolah Cina, manakala lembaga pengurus sekolah bagaikan pengasuh kepada sekolah Cina. Sekolah Cina tidak dapat hidup tanpa jiwanya, dan sekolah Cina tidak akan berkembang maju jika tiada pengasuhnya. Oleh itu Jiao Zong telah bergabung untuk berganding bahu membangunkan pendidikan Cina di Tanah Melayu.³⁷ Ekoran pembentukan Ordinan Pelajaran 1952, tiga pertubuhan Cina berkumpul bersama dan bertemu untuk pertama kalinya pada 9 November 1952. Tiga organisasi tersebut merupakan *Malaysian Chinese Association* (MCA), Jiao Zong, dan Dong Zong. Pertubuhan ini telah bersatu dalam menentang Ordinan Pelajaran dan bergabung sebagai Tiga Pertubuhan Hebat pada 22 Ogos 1954, bertindak sebagai pelindung kepentingan pendidikan Cina.

Kemunculan Dong Zong telah melengkapkan usaha-usaha Jiao Zong membela nasib pendidikan Cina di Tanah Melayu. Dong Zong ditubuhkan pada 22 Ogos 1954. Sebelum penubuhannya, wakil-wakil daripada persatuan lembaga pengurus sekolah peringkat negeri atau daerah sempat menyertai pelbagai mesyuarat yang berkenaan isu-isu pendidikan Cina. Pada awal penubuhan Dong Zong, ibu pejabatnya terletak di dalam bangunan Majlis Perhimpunan Cina Selangor. Keadaan ini membolehkan Dong Zong selalu bekerjasama dengan Huatuan (Persatuan-persatuan Cina). Manakala Jiao Zong bertindak sebagai suara masyarakat Cina dalam menentang dasar-dasar yang mengancam kewujudan pendidikan Cina.

Laporan Barnes menimbulkan suasana tegang dalam kalangan masyarakat Cina. Apabila Laporan ini disyorkan, Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina telah bersepakat untuk menubuhkan Jiao Zong yang bertujuan menggembeleng semua tenaga guru di seluruh Tanah Melayu untuk menyuarakan bantahan mewakili masyarakat Cina terhadap cadangan-cadangan yang terkandung dalam Laporan Barnes.³⁸ Isu-isu penutupan sekolah vernakular Cina dan penggunaan hanya bahasa Melayu atau Inggeris adalah pendorong utama penubuhan Jiao Zong. Presiden pertamanya, Lim Lian Geok antara yang telah mengkritik Laporan Barnes kerana “disediakan dalam cara yang tidak menghiraukan pandangan orang lain contohnya, orang Cina tidak dirujuk dan pendapat mereka tidak diminta.”³⁹ Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Kuala Lumpur yang menganjurkan Persidangan Perwakilan Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Se-Malaya di Persatuan Hokkien Kuala Lumpur pada 24 Ogos 1951 telah mengkritik cadangan Laporan Barnes yang memansuhkan sekolah vernakular sebagai satu yang “terlalu berat sebelah, mengabaikan teori pembelajaran dan tidak praktikal”.⁴⁰

Selain itu, Perwakilan Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Kuala Lumpur juga membidas Jawatankuasa Barnes yang “melampau bidang tugasnya” kerana hasil kajiannya bukan saja meliputi sistem persekolahan vernakular Melayu tetapi juga semua jenis sekolah di Persekutuan Tanah Melayu.⁴¹ Persatuan tersebut juga mendesak kerajaan British agar “merumuskan satu rancangan pendidikan yang adil untuk Malaya.”⁴² Malah kandungan Barnes yang menyatakan sesiapa yang ingkar menghantar anak-anak mereka ke sekolah Kebangsaan secara sukarela maka mereka itu boleh dianggap tidak setia kepada negara ini,⁴³ benar-benar memberi satu tamparan kepada masyarakat Cina kerana pada mereka adalah tidak logik mengukur kesetiaan kepada negara bergantung kepada kerelaan menghantar anak-anak ke sekolah Kebangsaan.

Kegusaran masyarakat Cina amat terasa apabila Lim Lian Geok mengecam

dengan mengatakan “Laporan Barnes telah mengumumkan bahasa pendidikan Cina akan dihapuskan; Ordinan Pelajaran 1952 menjatuhkan hukuman mati terhadapnya, dan Kertas Putih 1954 menggali kuburnya...”.⁴⁴ Justeru dalam suratnya kepada kerajaan “...sebarang percubaan untuk menyekat mana-mana bahasa atau budaya rakyat dengan cara yang sembarangan dan kasar, akan sentiasa berakhir dengan kegagalan dan pertentangan dalam kalangan rakyat, dan sesetengah kes berlaku revolusi ganas.”⁴⁵ Kata-kata Lim Lian Geok seolah-olah memberikan amaran kepada pentadbiran British agar lebih berhati-hati dalam melaksanakan pendidikan di Tanah Melayu.

Tuntutan Dong Jiao Zong (DJZ)

Laporan Barnes telah mendapat kritikan yang hebat daripada pihak Jiao Zong bersama masyarakat Cina. Mereka berpendapat bahawa Laporan Barnes adalah sebagai satu percubaan yang berniat buruk untuk menindas sekolah vernakular dan akhirnya menghapuskan bahasa dan kebudayaan Cina telah diterima sejak dari turun temurun lagi.⁴⁶ Jiao Zong menganggap Laporan Barnes ialah berat sebelah kerana tidak mengambil kira pandangan masyarakat Cina yang merupakan sebahagian daripada rakyat Tanah Melayu kerana bagi masyarakat Cina penutupan sekolah Cina amat menyedihkan kerana sekolah-sekolah Cina dibangunkan adalah daripada sumber kewangan sendiri dan susah payah yang mereka lalui. Oleh yang demikian, apabila laporan ini dikemukakan maka Dong Jiao Zong telah menuntut untuk diteruskan sekolah vernakular Cina agar tidak terhapus bahasa ibunda yang menjadi bahasa pengantar di sekolah vernakular Cina.

Memang tidak dapat dinafikan bahawa pada awalnya, sekolah Cina ditubuhkan khas untuk mengekalkan warisan kebudayaan Cina. Ini kerana perkembangan kebudayaan Cina di Tanah Melayu sangat bergantung kepada sekolah-sekolah Cina. Apabila penutupan sekolah Cina, bermakna kebudayaan Cina yang dipraktikkan semenjak dahulu lagi akan turut terhapus. Pada tahun 50-an, pucuk pimpinan Jiao Zong ketika itu kebanyakannya berasal dari negara China, dan mereka yang dilahirkan di Semenanjung Tanah Melayu seperti Sim Mow Yu dan Loot Ting Yee juga mendapat pendidikan klasik lama yang merupakan sebahagian daripada kebudayaan Cina. Oleh itu, mereka turut mendesak untuk meneruskan pendidikan Cina agar dapat memperkembangkan kebudayaan Cina. Ketika itu, perkembangan pendidikan Cina dan kebudayaan Cina tidak dapat dipisahkan. Maka sudah pasti ‘memperkembangkan kebudayaan Cina’ turut dijadikan salah satu tuntutan oleh pihak Jiao Zong.

Strategi dan Kaedah Dong Jiao Zong

Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Kuala Lumpur telah mengatur strategi dengan menganjurkan Persidangan Perwakilan Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Se-Malaya di Persatuan Hokkien Kuala Lumpur pada 24 Ogos 1951 sebagai bantahan terhadap Laporan Barnes. Seramai 32 orang yang mewakili 17 Persatuan Guru Sekolah Cina seluruh Tanah Melayu menghadiri persidangan itu dan perbincangan tertumpu kepada Laporan Barnes. Empat resolusi utama diluluskan dalam persidangan itu, iaitu pertama menolak Laporan Barnes yang menyarankan penghapusan sekolah vernakular. Kedua merangka surat rayuan terhadap kedua-dua laporan pendidikan tersebut. Ketiga menghantar satu memorandum yang antara lain mengemukakan permintaan untuk memasukkan pendidikan Cina ke dalam sistem pendidikan Malaya dan yang ke empat

membentuk Gabungan Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Malaysia (GPGSCM) dalam tempoh tiga bulan.⁴⁷ Resolusi ini telah disampaikan kepada Gabenor kerajaan British dan salinannya disampaikan kepada Menteri Pelajaran dan ahli Majlis Perundangan Persekutuan.⁴⁸

Susulan daripada persidangan tersebut satu memorandum dipanjangkan kepada Pesuruhjaya Tinggi pada 24 November 1951. Memorandum tersebut mengemukakan empat perkara iaitu, pertama Malaya adalah negara yang berbilang kaum, kerajaan harus membantu pendidikan setiap kaum untuk membolehkannya berkembang secara bebas. Kedua bahasa ibunda ialah bahasa pengantar yang paling berkesan bagi pembelajaran anak-anak. Ketiga kewujudan sekolah vernakular bukan rintangan pembinaan negara dan juga tidak menghalang kesetiaan rakyat. Ke empat apabila merangka laporan tersebut, tidak ada penyertaan orang Cina, dan pandangan juga tidak diminta.⁴⁹ Kesimpulannya masyarakat Cina menyampaikan hasrat kepada kerajaan British agar “sekolah-sekolah yang mempunyai murid-murid pelbagai kaum harus diberikan layanan sama rata, memudahkan kemasukan guru-guru sekolah Cina ke negara ini agar dapat menyelesaikan masalah kekurangan guru-guru”.⁵⁰

Keberkesanan Perjuangan Dong Jiao Zong

Penglibatan Jiao Zong untuk mempertahankan pendidikan Cina mula membuahkan hasil apabila Laporan Fenn-Wu dikeluarkan dan banyak isi kandungannya berpihak kepada perkara-perkara yang dituntut selama ini. Ini semuanya terhasil akibat daripada tindakan Jiao Zong dan masyarakat Cina yang memberi desakan dan tekanan kepada pihak pentadbiran berkaitan kemelut yang dialami oleh mereka. Jawatankuasa Fenn-Wu menyediakan satu laporan yang mencerminkan seluruh pendapat komuniti Cina, iaitu sekolah Cina dan pendidikan kebudayaan Cina tidak boleh dihalang. Selain itu, Fenn-Wu juga menekankan kepada perpaduan sesebuah negara bukannya bergantung kepada bahasa yang sama tetapi berdasarkan mentaliti rakyatnya. Namun Laporan Fenn-Wu mencadangkan tentang penyediaan buku teks di sekolah Cina perlulah berlatar belakangkan kehidupan di Tanah Melayu dan kebudayaan Cina perlu menjadi teras kandungan buku teks, pakar-pakar pendidikan Cina harus diundang untuk menjalan tugas ini dan bahan kepentingan tempatan harus diutamakan serta digunakan.⁵¹ Semasa Persidangan Perwakilan Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Se-Malaya di Persatuan Hokkien Kuala Lumpur semua wakil memberi sokongan dan penghormatan yang tinggi kepada Laporan Fenn-Wu yang lebih bersikap objektif dan berpandangan tepat terhadap pendidikan Cina.⁵²

Kesimpulan

Jelas membuktikan bahawa Laporan Barnes, ialah usaha British untuk menggantikan sistem pendidikan vernakular menjadi sekolah kebangsaan atau sekolah satu aliran. Isu penukaran sistem pendidikan yang dilakukan oleh pihak British secara tergesa-gesa menyebabkan pelbagai pihak memberikan reaksi dan tindak balas yang tidak menggalakkan. Penggunaan bahasa pengantar di sekolah-sekolah juga mencetuskan isu dan polemik dalam kalangan masyarakat di Tanah Melayu. Wakil golongan pendidik Melayu iaitu KPGMS antara yang lantang menyuarakan ketidakpuasan berkaitan dengan cara pihak British mendaulatkan bahasa Melayu. Manakala wakil pendidikan Cina iaitu Dong Jiao Zong turut memberikan tentangan apabila bahasa Cina tidak dibenarkan lagi menjadi bahasa pengantar di sekolah-sekolah vernakular Cina. Wakil-wakil ini telah bertindak menyuarakan kegusaran terhadap kewujudan dasar pendidikan

yang tidak mengambil berat keperluan masyarakat pelbagai kaum di Tanah Melayu, mereka merupakan organisasi bukan kerajaan yang terawal yang memainkan peranan sebagai suara masyarakat atau lebih dikenali sebagai NGO sehingga masa kini.

Biarpun organisasi ini mempunyai matlamat dan tuntutan yang berbeza, seperti KPGMS mahu memartabatkan bahasa Melayu sebagai bahasa rasmi kebangsaan, sedangkan Dong Jiao Zong mahu mengekalkan bahasa Cina sebagai bahasa pengantar dan ingin memperoleh hak yang sama dengan menjadikan bahasa Cina sebagai bahasa rasmi di Tanah Melayu. Namun apabila Laporan Barnes diperkenalkan kedua-duanya menggunakan modus operandi yang lebih kurang sama kerana tujuan kedua-duanya adalah untuk memartabatkan bahasa ibunda, meningkatkan pendidikan kaum, dan membela nasib golongan pendidik. Kedua-duanya juga berpendirian tegas dengan matlamat dan perjuangan masing-masing. Organisasi ini berjuang dan berusaha membantah laporan-laporan dan akta-akta yang dianggap tidak adil dan saksama berkaitan hak pendidikan.

Pada asasnya kedua-dua organisasi ini tidak bersetuju dan menolak perkara-perkara yang terdapat dalam Laporan Barnes. Sebagai pertubuhan yang mewakili kumpulan masing-masing, KPGMS dan Dong Jiao Zong sebenarnya telah berjaya membantutkan perkembangan Laporan Barnes. Kedua-dua organisasi tersebut telah berusaha untuk mengatasi segala rintangan dan cabaran-cabaran yang dihadapi. Rumusannya penglibatan dan pencapaian KPGMS dan Dong Jiao Zong sebagai sebuah NGO pendidikan dalam memperjuangkan matlamat dan objektif masing-masing adalah membanggakan terutama terhadap Laporan Barnes dan terus tekad dan nekad dengan hasratnya sehinggalah ke hari ini.

Nota Hujung

1. Abdul Rahman Ya'kub, 1970, terkenal dengan kehebatannya berpidato, Allahyarham Abdul Rahman Ya'kub meninggalkan kesan cukup besar dalam agenda pendidikan negara walaupun menjawat jawatan sebagai Menteri Pelajaran dalam tempoh yang hanya setahun pada 1969, dengan langkah beraninya menukar bahasa pengantar di sekolah-sekolah dan institusi pengajian tinggi dalam negara kepada bahasa kebangsaan iaitu bahasa Melayu.
2. William R. Roff. 1994. *The Origins of Malay Nationalism*.
3. Sufean Hussin. 1993. Pendidikan di Malaysia, Sejarah, Sistem dan Falsafah, hlm. 5.
4. *The Times Education Supplement*. London. 23 Mach 1946, hlm. 136.
5. Laporan mengenai Pelajaran, 1949, Persekutuan Tanah Melayu. hlm.1.
6. Melayu: Tuan Syed Nasir Ismai, Tuan Syed Esa Alwee, S.M. Zainal Abidin, Encik Mohammad Noor Sulaiman, En Mahmood Mahyudeen, Dr. Mustafa Osman, Cik Tom bt Datuk Abdul Razak dan Encik Aminuddin Baki. Inggeris: Barnes (Pengerusi), L.L. Lewis, Whitfield, N.B Mac Donald (Miss), E.M.F Payne.
7. Federation of Malaya, *Report of the Committee on Malay Education*, 1951.
8. Federation of Malaya, *Report of the Committee on Malay Education*, 1951, Perenggan 4.
9. Federation of Malaya, *Report of the Committee on Malay Education*, 1951.
10. *Sunday Times*, 10 Jun 1951.
12. Mr. H.R Cheeseman merupakan Timbalan Pengarah Pendidikan pada tahun 1938. Rancangan Cheeseman merupakan perubahan pertama yang dilakukan untuk polis pendidikan di bawah pentadbiran Malayan Union. Objektif polis pendidikan ini adalah untuk membina semula sistem pendidikan untuk menjamin setiap jenis sistem persekolahan dapat diperkembangkan dengan sepenuhnya. Rancangan Cheesman merupakan usaha untuk menyusun semula polis pendidikan di Tanah Melayu Rancangan Cheeseman merupakan usaha pertama penyusunan semula polis tersebut.
13. *Strait Times*, 4, 5 dan 6 September 1951.
14. Omar Mohd Hashim. 1999. Pengisian Misi Pendidikan (Penyata Barnes Suatu Tinjauan Selepas Sepuluh Tahun. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka. hlm 17.
15. Dr Ho Seng Ong ialah bangsa Cina yang di lahirkan di Tanah Melayu. Beliau adalah pengetua sekolah Methodist dan pendidik yang memperoleh ijazah di Universiti London dan University Denver. Beliau telah menjadi guru dan pengetua sejak tahun 1914 dan penguasa bagi semua sekolah-

- sekolah Metodist di Tanah Melayu. Beliau dalam tesis kedoktoran nya bertajuk, ‘ *Education for Unity in Malaya*, menyatakan bahawa, bahasa Inggeris mestilah dijadikan bahasa tunggal pengantar untuk menjamin penyatuan bangsa melalui pelajaran Lihat Ho Seng Ong, 1952, *Education for Unity in Malaya*, hlm. 18.
- 16 Federation of Malaya, *Proceedings of the Legislative Council of the Federation of Malaya for the Period* (Fourth Session), February, 1951 to February, 1952, Government Printers, Kuala Lumpur, 1952, hlm. 263.
- 17 KPGMPTM ditubuhkan pada bulan Mei 1954, KPGMS masih lagi berfungsi. Kedua-dua pertubuhan ini digunakan untuk menjalankan apa-apa kegiatan dan tuntutan yang bersesuaian dengan status masing-masing. Sebarang tuntutan yang berkaitan isu bahasa dan pelajaran, maka KPGMS ditugaskan kerana organisasi ini berdaftar di bawah Akta Pertubuhan. Namun, jika tuntutan yang melibatkan isu gaji dan perjawatan, maka KPGMPTM akan menguruskannya kerana ditubuhkan di bawah Akta Kesatuan Sekerja. KPGMPTM dapat menjalankan fungsinya secara penuh apabila KPGMS dibubarkan pada tahun 1958.
- 18 KGMMB pula lahir pada 1 Mei 1968 setelah mendaftar sebagai sebuah kesatuan sekerja yang mempunyai cawangan. Persatuan-persatuan guru negeri yang pernah bergabung dengan KPGMS dan KPGMPTM merupakan cawangan KGMMB. Antara beberapa ahli jawatan kuasa yang ditugaskan untuk menggubal perlembagaan KGMMB dan yang menguruskan pendaftaran ialah seperti Cikgu Ali Yunus (Melaka), Cikgu Abdul Rahman Md. Akib (Pulau Pinang), Cikgu Talib Sudi (Melaka), Cikgu Ibrahim Razak (Pulau Pinang), Cikgu Kassim Harun (Kuala Lumpur), Cikgu Sh. Ismail Sh. Omar (Melaka) dan Cikgu Nordin Mahmud (Perak).
- 19 Presiden KGMMB, *Sejarah Perjuangan Guru Melayu*. KGMMB, t.t: hlm 1.
- 20 Kassim Harun, 20 Tahun KPGMS-KPGM-PTM Berjuang, April 1946-1966. Kuala Lumpur: Kesatuan Persekutuan Guru Melayu Persekutuan Tanah Melayu. Lihat juga, Roslan Saadon. 2010 *Perjuangan KGMMB*, hlm 188.
- 21 Presiden KGMMB, *Sejarah Perjuangan Guru Melayu*. KGMMB, t.t: hlm 7.
- 22 Surat KPGM/PTM 19/63(1).23 September 1963.
- 23 Mujallah Guru, Disember 1955.
- 24 Kassim Harun, 20 Tahun KPGMS-KPGM-PTM Berjuang, April 1946-1966. Kuala Lumpur: Kesatuan Persekutuan Guru Melayu Persekutuan Tanah Melayu. Lihat juga, Roslan Saadon. 2010 *Perjuangan KGMMB*, hlm 188.
- 25 KPGMS telah menubuhkan Jabatan Pelajaran KPGMS, telah dikendalikan oleh Persekutuan Guru-Guru Melayu Pulau Pinang dan Seberang Prai. Ahli jawatankuasanya terdiri daripada Cikgu Mohamaad Noor Ahmad dan Pendeta Za’ba. Tugasnya adalah menyusun satu dasar pelajaran bagi membolehkan anak-anak Melayu masuk ke universiti. KPGMS telah mengadakan mesyuarat pada 27 April 1947 yang diadakan di Kuala Lumpur dan telah merangka satu sistem pelajaran dan kemudiannya telah dihantar kepada pihak kerajaan untuk mendapatkan pertimbangan.
- 26 Lembaga Penyelidikan Undang-undang (ed.) 1994. *Perlembagaan Persekutuan*. Kuala Lumpur: International Law Book Service, seksyen 152. hlm 221-223.
- 27 Kasim Harun, 20 Tahun KPGMS/KPGM-PTM Berjuang, hlm 49.
- 28 Ibid, hlm 50.
- 29 Mujallah Guru. Ogos 1954. hlm. 246.
- 30 Lidah Pengarang *Majalah Guru*. Oktober 1952, hlm. 332. (Persatuan Guru-guru Melayu Pulau Pinang dan Seberang Prai (PGMPPJ) telah bergabung dengan Persatuan Guru-Guru Melayu Selangor, Negeri Sembilan dan Melaka untuk menerbitkan *Majalah Guru* pada tahun 1924. *Majalah Guru* menengahkan isu-isu yang meniupkan semangat nasionalisme dalam kalangan orang-orang Melayu dalam menghadapi suasana hidup sebagai bangsa yang dijajah. Selain itu juga, menaikkan martabat Bahasa Melayu menjadi bahasa yang boleh digunakan di semua peringkat pendidikan.
- 31 Kasim Harun, 20 Tahun KPGMS/KPGM-PTM Berjuang, hlm 49.
- 32 Federation of Malay, *Minutes and Council Paper of the Federal Legislative Council (Fifth Session) March 1952 to February 1953*, Government Press, 1954, hlm.795.
- 33 Haris Md. Jadi, *Etnik, Politik dan Pendidikan*, hlm. 40.
- 34 Dikenali sebagai Jalan Tunku Abdul Rahman.
- 35 Jiaozong 33nian bianweihui (ed.), *Jiaozong 33nian* (Tiga Puluh Tiga Tahun Jiao Zong), Kuala Lumpur: Jiao Zong, hlm. 430. Bahan-bahan dalam bahasa Cina telah diterjemahkan dengan bantuan seorang guru, Syafiq Yap Chee Hoe bin Abdullah, yang mengajar di SJKC Kampong Baru Ampang dan Shum Thin Khee seorang pegawai di Bahagian Sumber di Dong Zong.
- 36 Tay Lian Soo. 2001. *The Development of Chinese Education in Malaysia* (Vol. III). Kuala Lumpur: UCSTAM. hlm. 257.
- 37 Sehingga pada tahun 1994, Dong Zong telah memindahkan pejabatnya ke Kajang. Kini, ahli-ahli Dong Zong terdiri daripada Persatuan-persatuan Lembaga Pengurus Sekolah Rendah Cina atau Sekolah Menengah Persendirian (Du Zhong) yang berperingkat negeri di seluruh Malaysia. Sejak

- penubuhan sehingga hari ini, Dong Zong dan Jiao Zong telah bekerjasama melebihi 55 tahun dalam menuntut perkembangan pendidikan ibunda, dan menjaga kepentingan hak asasi manusia dalam mempelajari bahasa ibunda. Usaha Dong Jiao Zong telah diperakui dan disokong oleh komuniti Cina dan Huatuan. Kini Dong Jiao Zong dikenali sebagai gerakan pendidikan Cina di Malaysia. Atas usaha gigih Dong Jiao Zong sehingga hari ini, masyarakat Cina berjaya mengendalikan 61 buah Sekolah Menengah Persendirian (Du Zhong) di Malaysia dan 3 buah institusi pengajian tinggi swasta (IPTS), iaitu Kolej New Era (Kajang, Selangor), Kolej Universiti Selatan (Skudai, Johor) dan Kolej Han Chiang (Georgetown, Pulau Pinang).
38. Gerakan penentangan masyarakat Cina terhadap Laporan Barnes telah membawa kepada penubuhan GPGSCM. Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Melaka merupakan pertubuhan yang pertama yang mengusulkan penubuhannya. Atas inisiatif Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Melaka, Kuala Lumpur dan Pulau Pinang, Persidangan Delegasi Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Se-Malaya Ke-2 dilangsungkan di Sekolah Menengah Confucian, Kuala Lumpur pada 24 Disember 1951. Hasil persidangan itu, GPGSCM ditubuhkan secara rasmi dan objektif utama penubuhannya adalah mempertahankan budaya Cina dan memelihara sekolah vernakular, bekerjasama rapat dengan kerajaan untuk memperbaiki taraf pendidikan Cina, dan mempertahankan status guru-guru dan memperbaiki kebajikan mereka. Lihat surat daripada Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Melaka kepada Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Kuala Lumpur, 5 Disember 1950; *The Declaration of the Formation of the United Chinese School Teacher's Association*. UCSCAM, Kuala Lumpur, 3 Februari 1952; lihat juga *Teacher's Journal*, Vol.11, No 3, 1976, hlm. 2-
39. *Memorandum on Chinese Education*, presented by Lim Lian Geok, President of A Meeting of the Representatives of Chinese Teachers' Unions of Various States and Settlement's of the Federation of Malaya, to the High Commissioner, 24 November 1951.
40. "Quan Ma Huaxiao Jiaoshihui daibiao dahui xuanyan, 29 Ogos 1951", dalam *Jiao Zong 33 Nian*, GPGSCM, Kuala Lumpur, 1987, hlm. 300-301.
41. Kenyataan Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Kuala Lumpur mengenai Laporan Barnes, 23 Ogos 1951.
42. Fail GPGSCM/ Laporan Barnes, Letter from The Chinese School Teacher's Association Kuala Lumpur to the Education Advisor to the Secretary of States for the Colonies, 24 November 1950, GPGSCM, Kuala Lumpur.
43. Barnes Report, hlm 24.
44. Suen-Y-Chern, "Chinese Education and Government Policy in Malaya", hlm. 79.
45. Fail GPGSCM/ Ordinan Pelajaran 1952, Letter from UCSCAM to Private Secretary to His Excellency the High Commissioner, Federation of Malaya.
46. *Memorandum on Chinese Education*, presented by UCSTAM to Dr. Victor Purcell, 9 September 1952.
47. *Teacher's Journal*, Vol. 11, No. 2, 1976. hlm. 1.
48. Minit Mesyuarat Agung wakil-wakil Persatuan Guru-guru sekolah Cina seluruh negara (24-24.08.1951) dalam *Jiaozong 33 nian bianweihui* (ed.), *Jiaozong 33 nian*. hlm. 297)
49. *Memorandum Mesyuarat Agung wakil-wakil Persatuan Guru-guru sekolah Cina seluruh Negara* (24 November 1951), *Ibid*. hlm. 301-302
50. *Memorandum on Chinese Education*, presented by Lim Lian Geok, President of a Meeting of the Representatives of Chinese Teachers' Unions of Various States and Settlements of the Federation of Malaya, to the High Commissioner, 24 November 25-25.08. 1951. Dalam *Jiaozong 33nian bianweihui* (ed.), *Jiaozong 33nian*. Hlm. 297.
51. Minit Mesyuarat Persidangan Delegasi Persatuan-Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Se-Malaya, 24 Ogos 1951.
52. "Quan Ma Huaxiao Jiaoshihui daibiao dahui xuanyan, 29 Ogos 1951", dalam *Jiao Zong 33 Nian*, GPGSCM, Kuala Lumpur, 1987, hlm. 300-301.